

[Henry Christensen.]

afgiftsudvalget, de forhandlinger, der førte til skattereformens forlis i denne omgang, glemmer eller ser finansministeren væk fra en enkelt deltager i disse forhandlinger, og det er faktisk synd, for det er socialdemokratiets egen skattepolitiske ordfører, og derved kommer finansministeren til at give et fortegnet billede.

Situationen var den — som enhver ved — at finansministeren skulle have sit merværdiafgiftsforslag igennem pr. straks, medens de reformer, der skulle blive en følge af det, måtte strække sig over de næste 2-3 år. På denne baggrund måtte det forurolige og skabe vanskeligheder, når socialdemokratiets ordfører gav udtryk for, at nu kunne man her i maj måned aftale en såkaldt „lille skattereform“, og så ville socialdemokratiet forbeholde sig allerede til efteråret om nødvendigt at stille forslag om konkrete principændringer i det skattesystem, man havde aftalt. Finansministeren og også statsministeren må forstå, at en regering — og det gælder vel ikke mindst en mindretalsregering — der vil lede et lovgivningsarbejde og ikke mindst et stort reformarbejde, hvortil man vil søge at skaffe tilslutning fra andre partier, må føle en betydelig forpligtelse til at skabe et grundlag, der kan skabe tillid hos disse andre partier til, at de ikke, efter at de er gået ind på et forlig, bliver sorteper. Skal et lovgivningsarbejde på anstændig vis kunne foregå, ligger der en forpligtelse for en regering her; det var denne forpligtelse, vi opfordrede regeringen til at vedstå; og havde regeringen vedstået denne forpligtelse, kunne forhandlingerne være fortsat.

Nu spørger finansministeren inkvisitorisk: hvorfor holdt venstre op med at forhandle? Vi holdt op af én eneste grund: fordi den i øvrigt udmærkede formand for udvalget meddelte, at nu var der ikke mere at forhandle om. Hvad skulle vi så gøre? Skulle venstre have sat sig ned alene og forhandlet?

Og så vil jeg gøre én bemærkning yderligere. Når finansministeren nu taler så agitatorisk imod den høje beskatning af indkomststigninger, vil jeg gøre opmærksom på, at vi har fået en forstærket beskatning af indkomststigninger af én eneste grund, af den grund, at socialdemokratiet ønskede dette i 1962.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Jeg skal kun ganske kort sige, at det er jo ikke rigtigt, hvad hr. Henry Christensen her siger, hvis det skal forstås på den måde, at vi ikke helt klart og tydeligt fra regeringens side sagde: lad os fortsætte disse forhandlinger, lad os så se, når vi kommer til ende med dem, om vi kan blive enige i det hele taget, og hvis vi kan blive enige om noget, lad os så finde ud af betingelserne. Jeg har jo sagt — jeg tror, jeg har sagt det mange gange i udvalget i de dage — at selvfølgelig skal en aftale overholdes, og den vil også blive overholdt, når vi er gået ind på den; det har der vist ikke været nogen tvivl om. Spørgsmålet var kun, om vi i en lang periode ud over den, hvori denne aftale gælder, skulle forpligte os til ikke at gå videre med en skatteomlægning. Det ville vi ikke.

Må jeg så lige med hensyn til spørgsmålet om skatten på stigende indtægter og merindtægtsfradraget, som hr. Henry Christensen nu fremdrog, sige, at det er rigtigt, at merindkomstfradraget kan tage lidt af toppen af skatten, men det er en alvorlig misforståelse, som jeg har set refereret fra adskillige møder med venstretalere, at dette merindtægtsfradrag kan klare det, der hedder marginals-katten. Det kan det overhovedet ikke. Det kan afhjælpe det problem, der opstår ved, at skatteydere under et progressivt skattesystem under stigende indkomster har en noget højere skat end folk med stabile indkomster, men det kan ikke klare spørgsmålet om marginalbeskatningen; for den mand, der i år kan trække 10 eller 20 af de 30 pct. fra, kunne, hvis hans indkomst har været stigende igennem en årrække, også sidste år trække 30 pct. fra. Han bliver hvert år ramt med samme styrke af den stigning i marginalbeskatningen, som hænger sammen med skattefradragets reglen.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg erkender, at det kunne bringe væsentlig klarhed over problemerne, hvis vi her gav os til at referere nøjagtigt, hvad der er sket, og hvad der er sagt i hvert enkelt møde i momsudvalget, men jeg tror alligevel, det ville blive for morsomt.

Jeg er imidlertid nødt til at sige til hr. Henry Christensen, der nu erklærer, at venstres betingelser først kom på grundlag